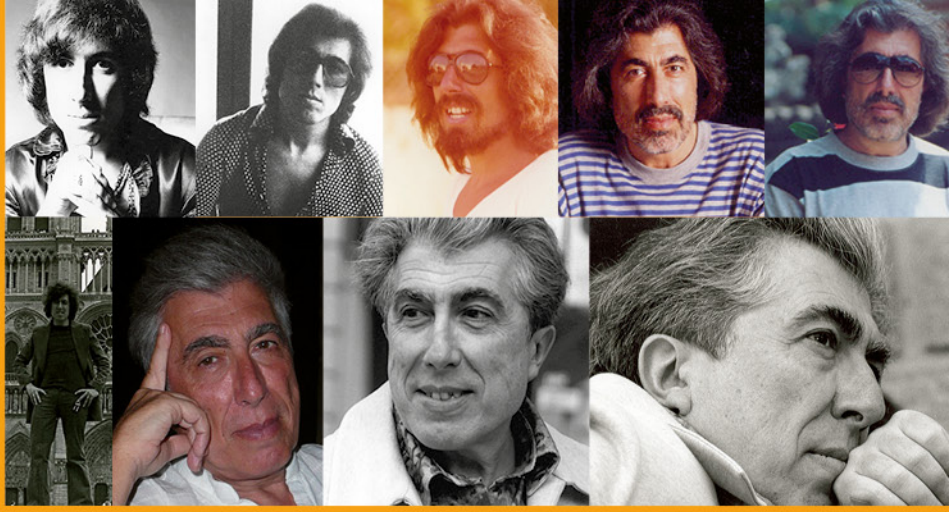

jo

22

Jordi Sierra i Fabra

COL·LECCIÓ LA MOTO - TANDEM edicions

Jo em pensava que era rar.

Fins als 17 anys, tres mesos i nou dies, jo estava segur que era rar.

Raons per les quals jo creia que era rar:

1. No fume.
2. No bec.
3. No prenc drogues.
4. No havia besat cap xica.
5. No havia estat mai amb una xica.
6. No em masturbe.
7. No m'agrada el futbol.
8. No m'agrada la música actual.
9. Llig llibres.
10. (Aquesta encara me l'estic pensant, hi tinc dues o tres candidates, però, com que els manaments n'eren deu, no en faré una llista d'onze o dotze, perquè no quedaria bé.)

Dit així, a seques, la cosa resulta molt freda. Ho sé. Per tant, vull aclarir-ho. Una cosa és que et consideren un tio rar i una altra, un imbècil.

Jo no sóc imbècil.

Això de no fumar és pel meu pare, soci d'honor de la tabaquera. Es volatilitza entre dos i tres paquets diaris. Jo he d'entaforar tovalloles en els forats de la porta de l'habitació per a mantenir-la

una mica descontaminada. Però és inútil. La roba sempre em fa molta pudor. Odie el tabac. Em sembla una collonada (i caríssim) passar el dia xuplant un palet d'herba. Damunt, et fots el cos. Veureu, jo pense que, quan naixem, ho fem amb dues coses: un xec en blanc, que és el temps que et tocarà viure, i la casa-cos que habitaràs. De la manera com utilitzes el xec dependrà allò que faces o no faces en la vida. I de la manera com cuides casa teua dependrà que aquesta vida siga saludable o no. I si això és ser rar que ressuscite Gandhi i ho veja.

Jo estime Gandhi.

Pau, germans.

D'acord, no vull despistar-me, perquè sóc dispers i sempre acabe parlant d'allò que no toca. Per exemple, del meu pare, en parlaré més avant. Tot al seu temps.

Això de no fumar queda clar, doncs, que és pel meu pare i perquè tots i totes els que hi estan enganxats em semblen més faves que manats a fer d'encàrrec. En canvi, d'això de no beure, algú en podria pensar que és per la meua mare, una alcohòlica acabada, i no és així. Pobra dona… Quan era menut em repugnava l'olor d'alcohol, ja fóra en forma d'anís, de conyac, de vi, de *whisky* o de qualsevol altra cosa. La meua beguda preferida és la llet. I per més que se'n riguen alguns/es, jo pense que és trencador el fet de demanar un got de llet en una discoteca o en qualsevol lloc ple de *gilipolles.* Llavors sí que tot el món et mira, encara que més d'un pense que ja tens una úlcera.

Passem a les drogues. Ara hauria d'haver escrit això que el meu cos és casa meua i tota la pesca. Però, com que ja ho he dit abans, no ho repetiré. Si odie el tabac, encara odie més els porros. El cosí Tobies (cosí del meu pare, no meu) sempre s'ha donat al porro i avui té el cervell fos. Li falta un bull, al pobre. El cosí Ricardo (cosí de la meua mare, no meu), per la seua banda, té una cirrosi que et cagues damunt de tant com ha abusat de les drogues i l'alcohol.

Sí, ja ho sé, he escrit "que et cagues damunt", però això no és un renec, és només una expressió. És que encara no he arribat

a la part en què el meu amic l'escriptor em va dir què havia de fer per a publicar açò.

Continuem l'explicació de les raons per les quals em pensava que era rar.

Arribem a la part sexual. He de dir, primer de tot, que sóc hetero. No ho dic com a bandera de res. Tinc algun conegut gai que és formidable. Però sóc hetero i no n'hi ha més. Els punts 4, 5 i 6 del meu decàleg tenen a veure amb el sexe i, de fet, són la mateixa cosa. No havia estat amb cap xica ni havia besat cap xica perquè era tímid. La timidesa forma part del fet de ser rar. Jo crec que és una part molt essencial. Si ets tímid ets rar. En canvi, que sigues rar no vol dir que sigues tímid. Hi ha xicots molts rars que lliguen com uns bojos i, damunt, elles els troben interessants. A mi cap xica no m'havia trobat mai interessant (en part perquè sóc rar). És curiós, però, que, atesos els punts 4 i 5, sembla evident que el 6 hauria de ser tot al contrari, i prodigar-m'hi com la majoria dels meus companys onanistes. Però no. Tocar-me a mi mateix? Em sembla un fals consol. Les coses cal fer-les bé. Quan arribarà el moment voldré que salten purnes i que ELLA pose els ulls en blanc. Això és l'amor. I jo sóc un romàntic. Ara ho sé. Damunt, fins als 17 anys, tres mesos i nou dies, em menyspreava el cos. Em mirava a l'espill i què hi veia?, doncs un xicot llarguerut, poc desenvolupat, lleig, amb el nas prominent, les orelles cap a fora, molt prim, sense musculatura i deforme. Només caldria encollir-me i començar a dir "el meu tresor" fent cara de possés.

Pel meu aspecte, si haguera nascut a l'Índia, hauria estat Gandhi, però vaig nàixer ací i de Gandhi ja en va haver un.

No continuaré parlant molt d'açò (em referisc al "punt 6"), perquè no em publicaran el llibre. M'ho ha dit el meu amic l'escriptor: "Gens de renecs, gens de sexe, gens de…".

Però, quan es tenen 17 anys (i ara tant s'hi val dels tres mesos i els nou dies), de què diantres parles?

En fi…

El punt 7 és crucial per a la concepció de la raresa. No m'agrada el futbol. Ni m'agrada ara ni m'agradava als 17 anys,

tres mesos i nou dies. Que vint-i-dos individus vagaregen per un prat verd acaçant una cosa redona a la qual fan puntellons tractant de ficar-la en una cistelleta em sembla idiota, però que cent mil més criden, es barallen, no dormen si el seu equip perd o embogisquen si guanya, paguen una pasta per una entrada, s'organitzen els horaris al voltant dels partits, es disfressen, canten, es convertisquen en bèsties, odien les altres ciutats, obliden les arrels i demanen la sang del rival com els romans al Colosseu... Això no és que em semble idiota, és que em sembla un destrellat. Però les conseqüències que a un no li agrade el futbol sempre han estat visibles en la meua vida: marginació escolar, no tenir amics, jugar amb les xiques durant l'esplai, la soledat més dura, no poder fer les mateixes col·leccions de cromos que els altres, no saber de què parlar els dies abans del partit, els dies del partit i els dies de després del partit (això és, TOTS els dies)... I no és perquè no ho vaig intentar. Un dia vaig voler provar-ho. Em van fer jugar de porter, per descomptat. I quan vaig veure una gossada de contraris avançar cap a mi com una banda d'inspectors d'Hisenda, vaig fer el que qualsevol persona intel·ligent i normal hauria fet: apartar-me. Ells van marcar un gol, els meus em van posar a parir i em van dir que, la pròxima vegada, no em moguera.

Els vaig fer cas. La pròxima vegada no em vaig moure.

Mira que la porteria és llarga. Si fa no fa, set metres o més. I alta. Dos, aproximadament. I mira que jo feia poc d'embalum. Res, home, res. Aquell energumen va fotre un puntelló a la pilota amb la puntera i al mig, justament on jo estava, immòbil.

Em vaig despertar al dispensari de l'escola, amb el nas trencat.

No vull parlar de futbol. Tant me fot el futbol. I espere que això tampoc no siga un renec i m'ho censuren, perquè encara no he arribat a això de les XXXXX i un ha de parlar amb un cert èmfasi, no?

La música actual, punt 8, em sona... em sona... No trobe les paraules. No és que el rock m'agrade més. Som al segle XXI. El rock ha mort (encara que el meu amic l'escriptor puga lapidar-

me per dir-ho, perquè ell fa de *rocker*). Però m'és igual que el rock visca o no, o que encara ho faça el vals o la música del temple de Xaolín (no sé si s'escriu així, ho confesse). Es tracta d'ara, del present, i quan escolte la música que sona o veig les estrelles o els clips de les cançons de moda... Això de buscar rimes fàcils per a dir ximpleries ho fan els retardats mentals, però ara en diuen rapejar. En la música sí que hi ha renecs ("llenguatge explícit", en diuen, o "adult", bufa!, per això aquest llibre podria ser un "llibre explícit" si em deixara anar, cosa que no faré perquè el vull publicar). El que és pitjor és que, com que estem americanitzats fins a la sopa, adoptem tot el que ve de fora sense piular. A mi em sembla bé que els negres facen una música de combat, dura, renyidora i rebel, perquè han estat sempre put... massacrats pels blancs. Però que aquesta música arribe a Espanya i es balle a la disco del teu barri... Jo no m'imagine la sardana ni la jota en una discoteca de Nova York. A més, des que Stravinski (no sabeu de qui us parle, veritat?) va fer la *Consagració de la primavera* ja no hi ha hagut res més. Bé, els Beatles potser, no ho sé. I el Dylan.

M'enrotlle massa i encara sóc al punt 8 i açò no ha fet més que començar, ho sé. El meu amic l'escriptor em va dir que un llibre havia de ser àgil, amb capítols curts, i estar ple de diàlegs. Però és que jo encara no he tingut ningú amb qui poder parlar i si no comence aclarint per què era rar...

Punt 9. Llig llibres.

Això ja em va col·locar dalt de to de la raresa escolar.

És increïble. Jo els deia, als companys de classe (ho escriuré en forma de diàleg perquè així sembla més àgil):

—Rar? Per què llig? Sou idiotes. Tant de presumir de rebels, de progres, de trencadors, de tal i tal, i tots llegiu el llibre trimestral que us diu el profe. Com si fóreu lloros. No veieu que l'autentica rebel·lia és llegir justament els llibres que no mana el profe, i obligar-lo a ell a llegir-los si vol posar nota o estar al dia? No veieu que avui en dia la gran majoria diu que TANT LI FOT llegir, que ODIA llegir i que, per a ser realment diferent i no formar

part d'aquesta gran majoria, allò que realment és rebel és LLEGIR? Si voleu ser revolucionaris, LLEGIU!

Penseu que em feien cas?

Doncs, jo sempre he llegit. No em cal estudiar. Llig tot el que pesque. El *Zaratustra* em va fer flipar als dotze anys.

El punt 10, això que m'ho estic pensant i que hi tinc dues o tres candidates, és totalment cert. Per exemple, hi haguera pogut indicar com a raresa supina que no vull ser famós. Escriptor, sí. Famós, no. Què és la fama, eixir per la tele cridant? Sóc tímid, així doncs no podria cridar en la tele. I si sóc escriptor, això és, rar amb pedigrí, amb coartada, val més crear una aurèola de misteri. Unes quantes línies més avall us contaré per què vull ser escriptor.

Una altra peculiaritat que em fa rar és la de llegir sempre les coses del revés, buscant paraules noves o veient com sonen. Per exemple, el meu nom, del revés, es llig Leinad i em sona com el nom d'un personatge d'*El senyor dels anells,* no és cert? Encara que, probablement, l'última de les meues rareses és que sempre compte les coses, totes les finestres que té un edifici, tots els arbres que hi ha en una filera, o les xifres de les matrícules dels cotxes. Si la suma resultant és senar, em sent bé. No m'agraden els parells, llevat del 2 combinat amb el 7, el 9 i el 5. Per exemple 752, o 927, o 592, o simplement 27, 52… El 7 i el 9 són els meus nombres preferits.

Una vegada explicades les raons per les quals jo pensava que era rar fins als 17 anys, tres mesos i nou dies, us diré què faig ara, per si encara no us n'heu adonat:

Escric un llibre.

Seré escriptor. És lògic. Si ets rar, per força has de buscar-te una coartada (ja ho he dit abans). I els artistes les veuen ben clares. Jo ja no sóc rar, però vull ser artista. El meu amic l'escriptor em va contar que, quan se'n va anar a viure a la seua última casa, els veïns el miraven sospitosament. Portava la barba llarga, els cabells fins als muscles i vestia a l'última moda… però de Londres i Nova York, a l'estil *rocker.* Tot va canviar quan una veïna li va preguntar:

—Vosté és artista?

—Sí, senyora —va dir ell—. Sóc escriptor.

I la dona, amb la cara de plena i màxima lucidesa, va sospirar un evident:

—Ah, és clar!

Des d'aquell dia tot van ser somriures i salutacions, i damunt el lluïment de tenir-lo a l'escala. Tots bavejant.

És a dir, que pots dur barba, els cabells llargs i vestir a l'última moda i amb un estil *rocker* (o *hip-hoper,* o com es diga), si ets artista. En cas contrari ets un mamarratxo que, a més a més, és boig.

Va ser el meu amic l'escriptor el que em va dir que jo no era rar.

El primer.

—Tu no ets rar —em va dir—. Ets diferent.

Em va sonar tan bé...!

Jo (molt en el fons, a pesar de tot) crec que continue sent rar.

La diferència rau en el fet que ara pense que els altres són més rars, el món sencer, i que JO sóc collonut.

Açò és un poema d'autoajuda que pot anar bé als que us sentiu rars i encara no heu trobat ningú com el meu amic l'escriptor per a donar-vos un colp de mà:

L'últim de la fila
L'últim del paradís
L'últim en la cua de l'autobús
L'últim a viure
L'últim a morir
L'últim a arribar
L'últim a guanyar
L'últim a aconseguir-ho
L'últim a despertar
L'últim a creure-ho
L'últim a saber-ho
L'últim dels llestos
L'últim dels faves

L'últim de tots
L'últim dels últims
Sóc l'últim
El primer començant per baix

Més que un poema d'autoajuda, em sembla una reflexió per a alçar la moral dels que passeu el dia castigant-vos per tot. Però, tant se val. L'anomeneu com l'anomeneu, val. I tot el que val, serveix.

Ja us he contat per què jo em pensava que era rar fins als 17 anys, tres mesos i nou dies. Ara toca dir-vos què va passar aquell dia que em va fer canviar.

Va ser el dia que vaig conéixer el meu amic l'escriptor.